

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง ที่จะเอื้อให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข นอกเหนือจากการพัฒนาความเป็นอยู่ด้วยปัจจัยสี่แล้วมนุษย์เราจำเป็นต้องพัฒนาสมอง สติปัญญาด้วยปัจจัยที่ห้า นั่นคือการศึกษา การศึกษาจะมีผลต่อการพัฒนามนุษย์เรา ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา ช่วยให้นักพัฒนาคุณภาพชีวิตอันจะทำให้ไม่เป็นปัญหาของสังคม ซึ่งจะ เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้ประเทศของเราพัฒนาขึ้น

แต่เดิมการศึกษาของคนไทยเราเริ่มที่วัด และสำนักราชบัณฑิตต่าง ๆ ผู้ที่ต้องการจะศึกษาหาความรู้ต้องไปเรียนกับพระที่วัด หรือไปเรียนกับนักปราชญ์ตามสำนักต่าง ๆ ต่อมารัฐเห็นความสำคัญของการศึกษาว่าจะ เป็นสิ่งที่ช่วยให้ประเทศพัฒนาโดยจะต้องพัฒนาที่ตัวบุคคลก่อน จึงได้มีการจัดตั้งโรงเรียนขึ้น เริ่มจากระดับประถมศึกษาและต่อมาก็เริ่มขยายถึงระดับมัธยมศึกษา และให้อยู่ในความควบคุมและรับผิดชอบของรัฐ ครั้นต่อมาความต้องการด้านการศึกษาของประชาชนมีเพิ่มมากขึ้น จึงแบ่งเบาภาระด้านการศึกษาในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาให้เอกชนช่วยดำเนินการจัดการศึกษา โดยให้อยู่ในความควบคุมและรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ ดังจะเห็นได้ว่ามีโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนในระดับประถมศึกษาและมัศึกษามากมายในปัจจุบัน ในเรื่องของการศึกษาระดับอุดมศึกษาก็เช่น เดียวกันที่แต่เดิมอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐทั้งหมด และต่อมาก็แบ่งให้เอกชนช่วยรับภาระบางส่วน การอุดมศึกษาของไทยแต่เดิมนั้นรัฐจะเป็นผู้จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ โดยเริ่มก่อตั้งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้น เป็นแห่งแรก และก่อตั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากรขึ้นอีกตามลำดับ เพื่อรองรับความต้องการการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของประชาชน และเมื่อบัณฑิตที่จบการศึกษาออกไปแล้วได้ประกอบอาชีพที่มีเกียรติ ได้รับการยกย่องในสังคมยังเป็นการ

ทำให้พ่อแม่ ผู้ปกครองมีค่านิยมที่ต้องการจะส่งบุตรหลานให้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษามากยิ่งขึ้น ความต้องการที่จะเรียนต่อในระดับอุดมศึกษายังคงมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ในสมัยต่อมาจะมีการก่อตั้ง มหาวิทยาลัยขึ้นอีกหลายแห่ง แต่ก็ยังไม่เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชน ดังจะเห็นได้จาก สถิติของผู้ที่สมัครสอบคัดเลือก เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาของรัฐนั้นมีมาก แต่จำนวนที่สถาบัน อุดมศึกษาของรัฐรับได้นั้นมี เป็นจำนวนน้อย ทำให้ผู้ที่ต้องการจะเรียนต่อในระดับดังกล่าวต้อง ประสบปัญหาไม่มีที่เรียน

ด้วยเหตุนี้เองทำให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนเริ่มมีบทบาทขึ้น เพราะรัฐ ไม่สามารถรับภาระขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษาในส่วนของรัฐให้เพียงพอแก่ความต้องการของผู้ที่ จะเข้าศึกษาได้ ดังนั้นในปี พ.ศ.2512 จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ขึ้นเป็นฉบับแรก นับตั้งแต่นั้นมาเอกชนจึงได้มีส่วนช่วยรับภาระในการจัดการศึกษาระดับ อุดมศึกษา โดยมีกองสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย เป็นผู้ควบคุมดูแลและร่วมรับผิดชอบใน การดำเนินการจัดการศึกษา การจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะดำเนินการตาม นโยบายของคนแต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ การจัดการทุกอย่างจะต้องได้รับความเห็นชอบและเป็นไป ตามข้อกำหนดของทบวงมหาวิทยาลัย

ในเรื่องของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนก็เช่นเดียวกัน เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยให้นักศึกษานั้น สถาบันอุดมศึกษาของเอกชนจะต้องปฏิบัติตามประกาศ ทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ.2532 (2532: 3) คือ ใน โครงสร้างของหลักสูตรจะประกอบด้วยหมวดวิชาศึกษาทั่วไปและหมวดวิชาเฉพาะ ซึ่งในหมวดวิชา ศึกษาทั่วไปนั้นมีรายละเอียดต่าง ๆ พอสรุปได้ว่า เป็นวิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่าง กว้างขวาง มีความเข้าใจธรรมชาติของตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมายได้ดี ฯลฯ ดังนั้นในรายวิชาศึกษาทั่วไปจึงต้อง ผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษา และกลุ่มวิชา วิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์เข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติตามที่กล่าวข้างต้น ในหมวดของภาษา นั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครหลายแห่งได้เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย จึง กำหนดให้ศึกษาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานบังคับ เช่น มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัย สยาม และวิทยาลัยเกษมบัณฑิต บังคับเรียนวิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสุรกิจบัณฑิตย

สถาบันเทคโนโลยีสังคม วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ และวิทยาลัยคริสเตียน บัณฑิตเรียนวิชาภาษาไทย 4 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย บัณฑิตเรียนวิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิตในบางคณะ และ 6 หน่วยกิตในบางคณะ มหาวิทยาลัยศรีปทุม และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตเรียนวิชาภาษาไทย 6 หน่วยกิต และวิทยาลัยมิชชั่น บัณฑิตเรียนวิชาภาษาไทย 2 หน่วยกิต ทั้งนี้เพราะเห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นสิ่งแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ มีประโยชน์ในการช่วยสื่อความหมาย สื่อความเข้าใจ และช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างคนในชาติจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนจะต้องศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมต่อไป

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2522: 2 - 3) ได้ทรงกล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ในปาฐกถาพิเศษเรื่อง "บทบาทและความสำคัญของภาษา" ว่า

ภาษานั้นทุกภาษาจะสร้างมาเป็นเวลานานจากความคิดและการตกลงกันของคนในชาติเดียวกัน ภาษาจะแสดงวิธีการคิดและขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประจำชาติ ประเทศบางประเทศจะไม่มีภาษาของคนหรือภาษาของคนหายไปด้วยเหตุต่าง ๆ เช่น เพราะถูกประเทศอื่นมาครอบครอง เราควรภาคภูมิใจที่มีภาษาของเราเอง ที่เป็นของเราจริง ๆ ไม่เหมือนของใคร และตัวอักษรที่ไม่เหมือนใครอีก ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์และเอกราชของเรา เราน่าจะทะนุถนอมของเราให้ศิริมัยอมให้เสื่อมไป . . .

นอกจากนี้ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523: 2) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องมีภาษาไทยไว้ไว้ว่า

. . . ก็เพราะชาติต่าง ๆ ลงเนื้อเห็นว่าชาติต้องมีภาษาของตนเอง จะใช้ภาษาของคนอื่นในการติดต่อราชการและกิจการใหญ่ ๆ ของชาติได้อย่างไร การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่ง การมีภาษาใช้ในกิจการของคนทำให้คนในชาติสำนึกว่า แต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติตน นอกจากนั้นเป็นความจำเป็นอันแท้จริงที่จะต้องมีภาษาสื่อสารกันให้สะดวกทั้งชาติ . . .

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2521: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้อีกว่า

ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ค่อมมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งใด และไม่มีสิ่งไรที่จะทำให้มนุษย์รู้สึกเป็นพวกเดียวกันดีหรือแน่นแฟ้นยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน . . . คนไทยเป็นผู้มีโชคที่ได้มีภาษาของเราเอง และมี

ตัวหนังสือไทยเป็นตัวหนังสือประจำชาติ อันเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ เป็นเครื่องแสดงว่าไทยเราเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมสูงส่งมาแต่โบราณกาล และที่ยืนมาจนถึงบัดนี้ คนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษาที่จะได้ภูมิใจและถือว่าภาษาไทยสำคัญกว่าภาษาอื่น เพราะเป็นภาษาของชาติเป็นภาษาที่เราต้องใช้ในชีวิต

นอกจากจะมีความสำคัญที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นวัฒนธรรมของชาติแล้ว ภาษาไทยยังอำนวยความสะดวกอย่างมากมาย คือ เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในวิทยาการสาขาต่าง ๆ ไม่ว่าจะศึกษาวิชาใดก็ตามจำเป็นต้องใช้วิชาภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจด้วยกันทั้งสิ้น ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 6) ได้กล่าวไว้ว่า "ภาษาไทยเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะศึกษาความรู้ในสาขาวิชาการทุกแขนง แม้ในประเทศไทยจะมีตำราภาษาต่างประเทศมากมาย แต่การที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งแล้ว ในหมู่คนไทยคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่ได้ศึกษาจากการฟังหรือการอ่านภาษาไทย" คำกล่าวนี้ได้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2514: 1) ที่กล่าวว่า "... ภาษาไทยสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และรวบรวมความรู้ได้ตลอดชีวิต ไม่ว่าจะโดยการอ่านหรือการฟัง นอกจากนี้ในการเรียนวิชาต่าง ๆ ก็ต้องอาศัยภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียน..." โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่กำลังศึกษาอยู่จำเป็นต้องศึกษาภาษาไทยให้ดีเพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด ดังที่ ไสว สุทธิพิทักษ์ (2526: 1) ได้กล่าวว่า

ปัจจุบันคนไทยส่วนใหญ่ละเลย ไม่ค่อยให้ความสนใจทะนุบำรุงรักษาของชาติเท่าที่ควร โดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษามีทัศนคติไม่ดี ไม่เอาใจใส่หรือสนใจศึกษาภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ทำให้ใช้ภาษาผิดพลาดทั้งการพูดและการเขียน เมื่อจบการศึกษาออกไปทำงานก็ขาดความรู้ทางภาษา ทำให้เป็นอุปสรรคต่อหน้าที่การงานเป็นอันมาก . . ."

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2527: 5) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อจะได้มีพื้นฐานภาษาไทยที่ดีในอันที่จะนำไปช่วยในการเรียนวิชาอื่น ๆ ไว้หอสรุปได้ว่า วิชาภาษานั้นแม้จะไม่มีการเรียนการสอนนักเรียนก็สามารถพูดได้ ฟังได้รู้เรื่องอยู่แล้วเพราะได้ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันจนเกิดความเคยชิน แต่เมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ในกิจการต่าง ๆ เป็นต้นว่าเพื่อความบันเทิง เพื่อการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อการประกอบอาชีพและเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิทยาการในสาขาต่าง ๆ จึงทำให้ต้องมีการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในเรื่องของคุณค่า ความสำคัญของภาษาไทย และประโยชน์ของภาษาไทยนี้ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2523: 2 - 3) ได้สรุปไว้อย่างชัดเจน ดังนี้คือ

1. เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้มีความเข้าใจตรงกัน
2. ภาษาไทยเป็นศูนย์รวมน้ำใจ แสดงความเป็นไทย เป็นชาติไทย ทำให้เกิดพลังเกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
3. ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทย เป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย
4. ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทยทั้งชาติ ทั้งที่เป็นภาษาปากที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันตามธรรมดาและภาษาราชการ
5. ภาษาไทยแสดงวัฒนธรรมประจำชาติที่ทำให้ภาคภูมิใจที่คนไทยมีภาษาของตนเอง ควรแก่การรักษาและสืบทอดต่อไป
6. ภาษาไทยแสดงความเป็นไทย แสดงความอิสระเสรี แสดงความเป็นเอกราชของชาติไทย
7. ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมของไทย
8. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพทุกสาขา ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาไทยเฉพาะ ก็อาจประกอบอาชีพที่ใช้ภาษาโดยตรง เช่น เลขานุการ นักหนังสือพิมพ์ นักประพันธ์ ครูสอนภาษาไทย และอื่น ๆ
9. ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูง เมื่อใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ความคิดได้ดี ก็จะประสบความสำเร็จในชีวิต มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น นักพูด นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ และนักการเมืองที่มีชื่อเสียง เป็นต้น
10. ภาษาไทยเป็น เครื่องมือในการศึกษาและ เสาะแสวงหาความรู้ในสรรพวิทยาการสาขาต่าง ๆ
11. ภาษาไทยใช้ เป็น เครื่องมือในการสื่อสารของชาวต่างประเทศบางกลุ่มที่อยู่ในประเทศไทย

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีคุณค่าและความสำคัญนานับการดังได้กล่าวมาแล้วนั้น จึงทำให้ทบวงมหาวิทยาลัยยังคงกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนทุกแห่ง จัดวิชาภาษาไทยไว้เป็นวิชาพื้นฐานบังคับให้นักศึกษาทุกคนได้เรียน เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาการในสาขาต่าง ๆ และเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาทักษะภาษาทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานต่อไปในอนาคต

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในรายวิชาที่เป็นวิชาพื้นฐานบังคับ ตามหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้น มุ่งที่จะฝึกทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้แก่ผู้เรียน ให้เป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในวิทยาการสาขาต่าง ๆ ตลอดทั้งใช้ให้เป็นประโยชน์ในการทำงานต่อไป โดยจะศึกษาทั้งในภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนดังกล่าวนี้สอดคล้องกับคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของภาษาไทย ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เองอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยจึงจำเป็นต้องพยายามจัดการ เรียนการสอนให้เหมาะสมและน่าสนใจ เพื่อให้ให้นักศึกษาเกิดความสนใจที่จะเรียน เพราะสิ่งใดก็ตามหากเรียนด้วยความสนใจ หรือเรียนด้วยเห็นว่าคุณค่าจะทำให้เรียนได้ดี บรรลุจุดมุ่งหมาย และสามารถที่จะนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ดี

ด้วยเหตุผลดังได้กล่าวมาแล้วนี้เอง ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการเรียนการสอน และสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการเรียนวิชาภาษาไทยนี้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน และในการศึกษาหาความรู้ในสาขาอื่น ๆ ได้ ดังนั้นการที่ได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ซึ่งเป็นวิชาที่จัดให้นักศึกษาทุกคนได้เรียนนี้จะเป็นการช่วยให้ทราบถึงทัศนะ แนวความคิดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน การสอนที่ใช้ ตลอดจนวิธีวัดและประเมินผล บัญหาและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของอาจารย์ภาษาไทย และนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้ว อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการที่จะพัฒนา หรือหาวิธีการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สอนวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และเคยสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับมานานพอสมควรเห็นว่า การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อการ

ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันอีกด้วย แต่ยังมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ยังหย่อนสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทย จึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่เรียน เพื่อนำแนวทางและความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์เกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรและปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ในด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ เนื้อหาวิชา วิธีสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน การสอน การวัดและประเมินผล

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 ด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน
- 1.2 ด้านเนื้อหาวิชา
- 1.3 ด้านวิธีสอน
- 1.4 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.5 ด้านสื่อการเรียนการสอน
- 1.6 ด้านการวัดและประเมินผล

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่ได้เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้วของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สถาบันเทคโนโลยี-สังคม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเกษมบัณฑิต วิทยาลัยพยามาล เซนต์หลุยส์ วิทยาลัยคริสเตียน และวิทยาลัยมิชชั่น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์ภาษาไทย หมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแก่นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เอกชน

2. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนในปีการศึกษา 2532 และได้เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้ว

3. การเรียนการสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ ในด้าน จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เนื้อหาวิชา วิธีสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล

4. วิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ หมายถึง วิชาภาษาไทยที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานครทุกคนต้องเรียน

5. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน หมายถึง สถาบัน/วิทยาลัย/มหาวิทยาลัยของ เอกชน กรุงเทพมหานครในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่ทำการสอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการจัดอบรมหรือสัมมนา เพื่อเสริมสมรรถภาพในการจัดการเรียน การสอนของอาจารย์ภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษา เอกชน
3. เป็นแนวทางให้อาจารย์ภาษาไทยปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. เป็นแนวทางในการวิจัยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป